

Del pebrot

any I.—n.º I.

bimensual humoristic

6 d'agost de 1930

nosaltres.....

érem de la seba, la conreàvem, però els nostres treballs per atraure més adictes a aquesta bulbosa resultaven infructuosos, doncs la major part dels «gourmets» no els agradava. la coentor i la fortor que desprèn aquesta liliàcea no era del gust dels castigadors (?) de brusa de mariner, pantalons blancs i espardenyas amb xarolina negra, aimants del jazz i idòlatres fins a la desesperació del jàs.

no vàrem poder avenir-nos al fracàs i ara ens hem decidit dedicar-nos al cultiu d'un altre similar, però que també fos un condiment, que poguéssim adicionar als aliments quotidians.

la nostra recerca ens ha portat al meravellós pebrot. el pebrot amb la seva varietat de colors, vermell, verd, groc, resulta encisador, atractívol, juvenil i la puresa de les seves línees, ha d'ésser-nos una font inesgotable d'inspiració.

el pebrot procurarem servir-lo tan bé com sabrem, amb sal, oli i vinagre, amb amanida de seba i tomàtec i fins cuit, encara que sigui convenient encendre una mica de foc, doncs creiem que si d'aquesta darrera manera logrem posar-lo com a plat del dia, serà la que agradarà més als nostres pacífics lectors i a nosaltres a l'ensem.

ens cal remarcar una petita indicació. si alguna vegada entre els nostres pebrots se'ns escapa algun bitxo, no en facin cas, serà que ens haurà passat a nosaltres i també a la nostra «cuinera» que ens veiem obligats a mantenir per què som d'un règim diferent—som naturalistes—la qual amb la forquilla roenta i per tant vermella de les puntes ens els vagi treient al coure'ls.

procurarem així mateix, sempre que sigui possible, servir pebrots frescos, puix que a nosaltres els pebrots en llauna no ens agraden creiem que el mateix deu succeir als caríssims lectors que tindran la voluntat de llegir-nos.

v i t h - x u .

semblances i endevinalles

I.

quina és l'oca que ha fet més mal a l'humanitat?

II.

Amb què se sembla el pebrot amb jesús de nazaret?

III.

quin és el sant més costós a figueres?

(les solucions es poden veure a la plana 7.ª).

sanfaina

Aquells ulls

Viu al carrer del Nord—pels que no tenen casa a La Bajol, és clar—és sempre un consol.

Es un carrer ventilat de cara a Requesens i l'airet fi de tramuntana convida molt sovint a què les noies treguin el cap per la galeria.

De tant en tant—no pas sempre, però molt sovint—veiem repinjolada una morena deliciosa, amb uns ulls que estan si salten o no salten de les conques.

Menys mal però, que un jove de Citroen, fill del mestre de Les Escaules no els deixaria arribar a terra.

Tot arriba

Ens dol veure la M.r. G.fr., xamosa nena de cabells riçats, color—ros oxigen—, tota trista.

Creiem poder endevinar la causa de la seva malura. Però tant sols hem de dir-li que s'ho prengui bé, l'istiu aviat és passat, i latardor—n'hidonem paraula—li retornarà la felicitat, ens consta que vindrà en un exprés de Barcelona.

Ja seria hora

Deu fer uns quatre mesos, un jove per merèixer, varen anar als tallers de modistes amb motiu d'una recerca de signatures, i varen quedar-ne tan satisfets de l'amabilitat de les nostres modistes, que assabentats els seus pares els hi volen fer tornar, a veure si així perden la vergonya i no es queden per vestir Sants.

Una bona obra

Dies enrera vàrem rebre una carta d'un company de Barcelona. La simpàtica P.l.n.s, ens deia, ha fet uns exàmens brillantíssims, tots els figuresncs hem quedat molt satisfets i tothom ens felicitava per tenir una conciudadana tant intel·ligent i sobretot tant admirable físicament.

Aquesta carta ens emocionà vivament.

Al mateix temps que a ella, felicitem als autors dels seus dies que tant bones obres saben fer.

Aquest número ha estat passat per la censura

Consells, no! però...

...r.r.t., consti que sentiriem que et molestessis, però ens cal avisar-te. Aquestes escenes de darre-ra al Casino no et convenen. Nosaltres tenim una tia a Barcelona que va començar amb ço mateix, i ara es té de guanyar la vida fent de dida.

Jocs d'infants

De 12 a 13 de la nit. A la nostra Rambla. Uns quants joves fan rodona: C.mp.st.l, G.rr.g., Ol.v.r.s, V.nd.ll.s, S.rr., C.rr.r.s i altres.

Juguen a la «Gallinita ciega». Però de cop i volta paren i es desfà el grup. Com que som sedes-sers, ens assabentem del que ha passat. En C.rr.r.s—el de la permanent—que viu al carrer Nou, ha plegat, puix es queixava de que sempre li tocava a ell fer de «Gallinita», i és clar els altres no han trobat substitut. Quina llàstima!

A la fi...

Aquesta vegada sembla que serà un fet, que el nostre «Leader» ha quedat, el que vulgarment en diem, agafat.

Ens ho fa creure més, que amb ocasió de guar-nir la sala de ball de la nostra més antiga Socie-tat, amb motiu del Carnaval passat, va omplir-se de figures japoneses.

Ara que hem conegut la seva bufona xicotz, ens fem complet càrrec del seus gustos.

Consti que a nosaltres també ens agrada tot el que té un semblant oriental.

Riu, nena, riu...

Estic més *alocat* que una cabra boja i no sé si de-cla-r-m'hi de paraula o fer-ho per escrit.

Aquest *ripio*, caçat al vol, sortia de la boca de un noi atleta i mig futbolista, que s'explicava con-fidencialment, amb el seu company inseparable que fa d'*escribano*.

Me fa por—continuava—és massa sèria.

La simpàtica agraciada era la M.nts.rr.t F.rc.d. *Bueno* M.nts.rr.t, no s'hi val a ésser tant sèria. Rigui de tant en tant, que potser el farà decidir.

Impremta Vda. J. VILA.—Lasauca, 18.—Figueres

«Y castigando muy...

Aquelles dues nenes que treballen a casa En Cals, la rossa R.m. i la morena T.r.s.t., fa dies que van acompanyades per dos castigadors *pur sang*.

Ara, a cau d'orella ens cal dir-vos que en aquest cas, no sabem si son ells els que castiguen o elles.

Hi ha cada porter!

Maria, bella Maria, simpàtica i encantadora Maria del carrer de Sant Cristòfol..... Com va allò de les parades?

Hi ha cada porter!

Vidus en dansa

Per la *barandilla*, es murmurava, si faria més sort ella, que si en faria més ell, puix deien uns: ell encara que sigui vidu i tingui més de quaranta anys, es un xicot molt treballador; els altres deien: però ella es molt jove i guapa. Nosaltres no diem més que ja son casats i que Déu els doni tota classe de felicitats. Ara bé, el que vertaderament sentiríem, que deixessin de fer comèdia, puix si això succeïa, els trobaríem molt a faltar, en el Grup Artístic de la nostra més antiga entitat figuerenca.

Un Seegrave de perfil

El jove C. (ja veu que som discrets) sap guiar l'auto amb els peus, quasi millor que amb les mans, diuen unes damisel·les a la Rambla.

Oh! diu que amb tot el que fa li passa el mateix, o almenys ho sembla, afegí una de més alta i de cabell mig permanent.

Apa, jove C., apliquis i que no li hagin de dir més aquestes coses.

dàtils**Aigua beneïta**

A l'últim carrer que s'ha batejat a la nostra Ciutat, li ha estat posat el nom de la «Concòrdia».

Regalarem una estampa de Mossen Cambó a qui endevini qui ha estat el padri.

No faci bromes, ehl

Diuen que el Dipositari *fugado* i ex-conceller dictatorial G., penedit del paper que havia fet fer,

als seus entranyables, que l'havien ajudat per agafar el càrrec, vol tornar. Senyor G., home, ara no es temps de sentimentalisme! no s'escarrassi, a la fi i al cap la pesseta està tant baixa que no val la pena, i pensi amb el disgust que podria donar a algun dels seus íntims companys.

Surrealisme pur:

Un petit fum dintre la terenyinosa massa encefàlica d'un mahó foradat i una flairosa pipa que pesa sobre uns llavis groixuts d'una silueta «saxo-parzesca» d'un posat de «ja ho faràs» son dosombres semi-personals pre-simiesques intregrades d'una composició «químico-vulgaris» de tarregada H₂ O. calenta i P. U. P. en putrefacció.

Un grapat de mots sentits a la casa del poble i grafiats, amb la simplicitat d'un pescador de canya, a unes quantes *quartilles* de mal paper, i uns pensaments plagiats, resclosits i esbravats, d'una cadència malaltissa i no mereixedors ni dels temps esmerçat pel linotipista, tot plegat col·locat dalt d'una muralla o bé a una «galeria» de casa de pagés, espera un bufarut tramuntanal que ho traslladi a un cementiri catòlic ple de protestants esperitistes.

«Quien recibió el bofetón?»

No senyor, no! Això no es cap titol de pel·lícula. El que us en pot donar raó, es un ex-alcalde dictatorial. Nosaltres al marge.

Ventilats

Com que ni el petit de cân C.st. ni el petit de cân N.g.r, feien bondat, el varen fer tancar una setmana a pa i aigua.

Ah *tremendus!* a veure quan vos sortirà el queixal del seny.

Tenen tota la raó

Els d'«Empordà Federal» ja se'ns esgarrifen, diuen que «el pebrot» no te res que veure amb ells i tenen tota la raó. Nosaltres som completament independents quan interressi actuar políticament serem com som, dels d'avanguardia.

Xuts, patacades, corredisses...

xuts

U. S. de Figueres,ampions de la lliga amateur de Catalunya, us saludem!

Durant la temporada passada heu portat els colors blaus-blancs amb tota dignitat, i els heu fet triomfar amb tota justesa, una actuació esportiva acertadíssima, digne de tot elogi.

Ara, bel com a ciutadans, últimament, heu donat un deplorable espectacle, tant sols perdonable a gent inculte. Em refereixo al partit jugat a Olot, a on ttenieu de recordar la finalitat del mateix, i mai obrar amb la lleugeresa d'un equip d'infima categoria; us era necessari pel vostre nom esportiu i pel bon nom figuerenc.

Hem sentit a dir, que volíeu arrenjar aquest assumpte deixant les pessetes que teníeu de cobrar a benefici de la subscripció pro-presos, si ho feu aixís, encare sereu a temps a reivindicar-vos.

Penseu que cal fer-ho però recordant el partit que jugàreu a la nostra Ciutat amb aquest fi. Tinguéreu un dèficit, doncs ara teniu ocasió de quedar bé i us cal aprofitar-la.

Cal en tots moments, fer juntament:

ESPORT I CIUTADANIA

En Jep, el Ben-Hur del nostre primer, festeja amb la M.r.; l'Unió en dirà bé, puix tenim entès que els mitjos ales Sucre i Pupé també es desper-ten per aquest cantó, és fàcil veure una encertada actuació de aquesta ratlla, puix tots procuraran fer-ho de la millor manera.

atletisme

Tenim entès que està en tràmit d'organització el Grup Atlètic Figuerenc, se'ns diu que ha estat nombrada una comissió, composta d'En Guillamet el de la benzina, Pineda el reconegut corraire i En Jordi descendent del gran Nurmi; encara que sembla que aquest tan sols faran de mirallet i el que es farà tota la feina serà en Pellicer, sempre i quan no disposi el contrari l'indiscutible dictador de tots els esports a Figueres, el bon company En Joan Coma. Desitjem que ben aviat sigui un fet la formació d'aquest Grup, del que procurarem anar parlant.

pala

En els partits de tennis, d'entrenament, que tenen lloc en el nostre grandios estadi municipal, cal posar entre els que poden competir amb Tilden, Borotra, Cochet, Harada i altres, el reconegut Miliu, el dels xarops; ell no en sap, però té molt d'istil, també destaquen En Riera, En Dalfó, En Rauric, En Bordes i altres.

De senyoretas se n'hi veuen moltes, procurarem, anar-les donant a coneixer en futures publicacions.

Ens escama, que quan va a entrenar-se la simpàtica M.r. V.r.d., hi veiem també, un reconegut torero—d'aigua dolça—que els seus companys l'han batejat amb el nom de C.g.nch.; corren rumors que ell hi va per ella, més ella està a la higuera i solament pensa amb aquell minyó moreno, que treballa al carrer de Vilallonga. De continuar aquesta indiferència en C.g.nch. se'ns desfarà com un bolaro purgant; paciència company.

fasolet.

aigua salada

Qui no s'accontenta...

La colla mixta P.p.11, P.ch germanes, F.n. una senyora i el jove T.m.s, sota un cel núvol i malcarat i un optimisme digne de *mejor tiempo* varen inaugurar aquest any la temporada *bañeril*.

El sol no volia sortir, però quan hom (o homa) està disposada a capbussar-se, tant li fa que l'aigua caigui de dalt com de baix.

No confonguem...

Un vagó de III Port-Bou—Figueres.

Un cap-vespre de diumenge. Una colla canta desesperadament quatre cançons.

Un amic pasa pel vagó i pregunta a un cantaire: Hola! d'on veniu?

De Llansà i Bramant, contesta categòric l'altre. Bramant? Bé home, feu, feu.

Mentides, no!...

A la M.r. S.r.r., la bufona modisteta de casa M.ss.g.r, li han estat prohibits els banys de mar.

Nosaltres ens en dolem puix la trobarem a faltar pel Grifeu. Si ens dona permís, farem una sollicitut amb tota regla, a veure si així fem que els seus pares li permetin.

Ni ha de tossuts...

Corre cada marrec per aquest món! Figureu-vos que l'altre dia, de poc no esclata la revolució a una llar pacífica del meu carrer. Un nen s'havia ficat al cap d'anar a banyar-se a la platja de moda de l'any. A la platja Juanola del carrer de Girona.

Jo vull anar a aquella platja que vàrem veure ahir, saps mamà?

No home, no. No és cap platja, allò.

Si, jo vaig veure-hi sorra!

Bé home, però no hi ha el mar.

I què!, aquell senyor ja ens hi farà un riu.

I vulgues no vulgues, el marrec va sortir amb la seva.

tres pams de roba i tenies un vestidet tot refistolat per fer denteta a les amigues. Podies comprar les millors crimolines, els millors etamins o uns crespons que et feien caure la baba, perquè era qüestió de poca coseta. Ara, amb això dels vestits tan estirats i tan voleiadissos amb torera, capeta o jaqueteta, resulta, no diguis pas fillal resulta un sacrifici.

L'altre dia, veus, a cà n Massot mateix varen ensenyar-me uns crespons de 25 pessetes el metre que son una preciositat. Doncs, no, ara necessites quatre metres i mig per fer-te un vestit i..... ja veuràs, les que hem de demanar quartos al pare—encara que la mare sempre faci la «patota»—resulta ja, amb «adornos», fet, etc., resulta doncs impossible d'arribar-hi. Te'n vas desseguida a 35 duros, i filla, si vols fer-te'n un parell cada temporada, on vas a parar!

L'any passat i l'altre, anava de primera. Compraves un retallet i et sortia un vestidet sense mànegues, es clar, i tan curtet com vulguis, però et sortia un vestidet per trenta pessetes. Aleshores donava gust. Podies tenir un «ropier» ben fornit i canviar de vestit cada quart d'hora.

Això mirat pel cantó econòmic. Ara, mirat pel cantó espectacular, no et dic res!

Oi els agradava als nois la moda de l'any passat. Anaven amb un dimoni a cada orella. Te'ls miraves i, filla meval tot eren miradetes de reull arran de terra. Es clar, nosaltres—és a dir ja ho saps tu—feiem el distret, naturalment, i tot era passar l'estona. La qüestió que ara fins sembla que van més moixos i tot.

No resulta, filla, no resulta. Ens han esguerrat la combinació.

Quins peixos...

Fa uns diumenges a la platja d'Empúries vàrem veure-hi les gentils germanes V..r.d.; la morena anava amb el xicot, la rossa—oxígen—se l'havia deixat al poble. La morena va anar sorrejar, la rossa a nedar.

Ens plau fer constar que aquesta serviria per esquer, puix encara no havia entrat a l'aigua feia por veure els peixos que la voltaven, i que ni havia d'aquells que es porten l'oli.

modes

Aquest any—deia una damisel-la tota enflocada i «chic» de la nostra alta societat—la moda ens ha partit pel mig.

Abans, veus, anaves a la botiga, compraves

Aquest aspecte de població marítima que donen a la nostra Ciutat, uns quans joves, passejant-se per la nostra Rambla amb pantalons blancs i samarra blava, es digne de tot elogi; nosaltres proposem a l'Ajuntament que els recompensi, i fins ens atrevim a dir-los-hi en què ha de consistir el donatiu: Una fina canya de pescar.

Estaràn molt més a tò.

Aquestes vocals són les que han fugit dels noms dels personatges que fem sortir amb diferent articles.

Amb un poc de paciència podeu assabentar-vos del nom cencer.

a	o	i	o	e	e	u	a	e	i	o	u	u	o	i
a	e	o	u	e	a	e	o	u	i	o	e	e	e	o
a	u	u	i	o	i	u	e	a	u	i	o	e	a	
i	i	e	o	a	a	a	u	e	o	u	e	a	i	o

Es tracta de posar les vocals en els llocs que els hi correspongui.

Res, feina de 5 minuts.

estornuls

Un ric?...

Davant vostra llegiu «Magatzem de Mobles».
Entreu i esco'teu.

Hi ha un ric hisendat, molt conegut pel carrer de Cervantes i en el poble de Perelada; fa una compra.

M'interessaria, diu, un llit com el que tenen exposat a un dels aparadors.

Dóna la casualitat, que en els dos aparadors hi ha llits; això fa que el venedor li preguntí quin és el que vol.

A això el nostre—ric hisendat—contesta:

Voldria, el d'istil Lluís xiu.

Cara llarga del venedor.

Quin diu?—Vol fer el favor de ensenyar-me'l.

Surten al carrer, i el ric hisendat, el complau, i li mostra un llit istil Lluís XIV.

Aquí feu-hi una gran rialla, serà la repetició de la que no es va poder aguantar el venedor.

Ja n'estàs de bromo...

Un estol de noies ramblejant.

Una diu: es molt simpàtic En Parès, (no sabem quin volia dir de la família), i tot continuant pregunta:

Quants germans son?

Tres, diu una altra.

Tres? i ara! que és estrany! així digues que són Pares i nones.

Oferta

S'ofereixen per minyones, dues noies de Vilamacolum, de 18 i 19 anys.

A poder ésser demanen servir a un matrimoni sense fills. Volen quatre hores durant el dia per anar a passeig, 22 duros cada mes, cobrats per endavant. I que se les hi cuidin de rentar la roba i fregar a terra. Res més. Ah! i que no tinguin gos...

Un perdut

Del carrer de Perelada al carrer de Sant Llàtzer, s'ha perdut un gosset, de 3 a 4 anys, pèl negre.

L'amo del mateix ens prega fem públic, per coneixement i govern de qui l'hagi trobat, que aquest ca, té per costum prendre un litre de llet de cabra per desjuni; per dinar i sopar menja de tot però si se li dóna peix se li han de treure les espines. De continuar-li aquesta vida, amb seguretat tindran gos per anys.

Moralitat?..

Ens cal adreçar un prec als guardadors de la moralitat figuerenca. I és: que procurin es posi un trajo de bany al «Nano de l'oca» del Parc de l'estació, puix resulta un problema satisfer la curiositat de la mainada que juga en el dit Parc. No entenen amb la facilitat

POÈTICA MUNTANYENCA

Ací publiquem una poesia que si no l'hagués fet D. Tiago Rossinyol, l'hauríem fet, segurament, algú de nosaltres.

Per no deixar-la sense protecció la dediquem a la «Peya Lytws»—no sabem del cert si s'escriu així—que tanta glòria i remullades ha sofert en bé del nostre excursionisme.

MUNTANYENCS DE LA MUNTANYA.

Lema: LLAMP DE DÉU?

*Muntanyencs de la muntanya
vivim dels aires del cel.....*

*LLAMP DE DEU!
la testa vora dels núvols
i els peus dintre la neu
LLAMP DE DEU!
LLAMP DE DEU!*

*Les tempestes no ens espanten
ni dels trons el tornaveu.....*

*LLAMP DE DEU!
ni l'alarb, ni el moro feréste
ni el semita ni el jueu
LLAMP DE DEU!
BON LLAMP DE DEU.*

*Aquí la pà'ria és més pàtria
que aquella que al pla veieu.....*

*LLAMP DE DEU
aquí la pàtria és repàtria
com una reira de Déu
VALGA'M DEU
DE DEU, DE DEU!*

*Si algun dia nostra terra
se sent perdre el que és ben seu.....*

*LLAMP DE DEU!
pujeu aquí a la muntanya
que aquí dalt la trobareu
LLAMP DE DEU!
LLAMP DE REDEU!*

que el «Nano de l'oca» es transforma amb «Nena».

Agraïrem sigui atès nostre prec, puix de no ésser-ne, ens veurem obligats a obrir una subscripció per tal de recollir cabals per a comprar-li un modest *taparrabos*.

No cal malpensar

A alguns ciutadans als quals, casualment, arribaren a les seves mans papers de color verd anunciant la data de sortida del nostre primer número, se'ls acudí dir:

«Això, a ben segur, que serà una mica verd. Una cosa semblant al «Papitu» o a algun altre setmanari per l'istil.»

Com poden veure, els nostres lectors, en aquest número no tenim aires «papitescs» ni de «ventilador». D'aquests, ni a pesar de la molta calor, no en desitgem.

Dels altres creiem, també, que en podem prescindir.

Fora dubtes, doncs, senyors malpensats.

contes breus

El senyor Cisco.

En una ciutat catalana i en aquell temps predictatorial de Primo, en què, un darrera l'altre, s'anaven succeint aquells vergonyants atemptats.

Una fonda i el seu amo el senyor Cisco, un bon jan, home d'uns cinquanta anys i capaç de guanyar-se de seguida les simpaties de tothom. Unes vegades actuava de «maître d'hôtel» i altres —quan es trobava mancat de personal— de veritable cambrer, ni més ni menys que un espasa, un admirable ginjol, malgrat els seus anys.

L'hauríeu vist amb quina agilitat i traça us portava els estres a taula, amb quina facilitat i lleuger balanceig us abocava aquell bé de Déu de

viandes, això de bé de Déu, algunes vegades, per tant, no sempre. M'havia oblidat de remarcar-vos que la fonda de què us parlo, era de segona categoria, és a dir, uns dies feia la competència a les de primera ratlla, però d'altres, es podia aparellar amb les de més baix paper.

Com deia, doncs, dominava aquella estudiada «pose» en el servir i, sobretot, el que era característic en ell: el saber complimentar, engrescadorament, al client.

Escolteu Cisco, que no teniu res més que aquest «platillo» de vedella amb bolets?

De seguida que se li feia aquesta mena de preguntes, ja us sortia amb aquell raig de noms de plats que ja n'hi havia ben bé prou per a que el client quedés tip. Era allò que se'n podria dir: facilitat d'expressió quant al gènere gastronòmic.

Anava tot sovint a la fonda un senyor castellà que pel que es veia, n'estava molt content. El tracte del senyor Cisco, a fe que no era per a menys.

Un dia serví, a aquest senyor castellà, un plat de rodanxes de lluç fregit amb llimona, però, sigui que el senyor no li venia bé, sigui que el peix no fos prou fresc, ço que ho dic, però no m'atreveixo a creure-ho, el cas és que la verbola complimentosa del senyor Cisco es posà a funcionar, però per més que deia, el client no semblava pas quedar satisfet. A l'últim, ja cansat, no sabent quina tecla tocar i aparentant una tranquil·litat que no tenia, li digué, bo i posant-li una mà sobre la taula i l'altra en el raspall de la cadira on seia el bon senyor:

«*Ascutchá, si no quiera «lluç» li llevarem marlusa».*

Ja no cal dir que tots els que érem allí presents haguérem de fer esforços per no esclafir en una forta riallada.

I el senyor Cisco, però, a punt d'etzivar, novament, la seva lletania.

ALBERT PRUNELL.

SALUTACIÓ

A la premsa local vagi la nostra reverència solemnnial.

No venim a robar-vos el pa ni a tallar-vos la llesca. Venim a fer brometa i prou.

De periodiquets i periodicassos que es prenen les coses en serio ja n'hi ha prous. El poble el que vol és riure; estendre la panxa ai sol i que els hi bellugui un lluç a la tripa.

Salut, doncs.

solucions a les endevinalles i semblances:

I.—L'oca que ha fet més mal a l'humanitat, és l'ocasió, que és la que fa el lladre.

(Ens avisen que el caixista al compondre aquesta admirable—no ens podem estar de dir-ho—endevinalla, ha tingut un desvaneixament).

II.—Amb que, tant l'un com l'altre, han estat agafats a l'hort.

(Valga'm Déu Nostre Senyor i la «Corte Celestial»).

III.—El Sant.....aló.

(No ho facin córrer, precurin que no surti de la província. I els empleats municipals que ens perdonin, els preguem que no ens facin cap carta oberta.

Que ens perdonin els anunciants,
però en el primer número
no els hi volem posar.

El dediquem completament al públic

El segon número, si no neva, sortirà
el proper dia 20 del que corre

JA, JA, JA, JA, JA, JA, JA.....

Han acabat els 33 minuts